



# DUMITRU OLARIU

An. V Ian. 1943 Nr. 13

Inserisă în Registrul de Publicații Periodice sub Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Redactor responsabil Ican Mîcu, Redacția și Așeză: Constanța, Str. Scarlat Vîrnăv No. 26.      Apare lunar.



# LITORAL

## TRANSHUMANȚĂ

În versul meu de cremene și-amar,  
Mă simt lingă strămoșii răspicați,  
Coboritori cu primii împărați  
Din pișe în zugrăvelă de altar.

Un plai străvechi dă 'n mine azi rod nou.  
De veacuri ei nescris s'au opîntit  
Să 'ngine 'n lemn azurul miorit,  
Înaltul, vastul sferelor ecou.

Scufund în pagini zări de lung alean  
Și stema unui propriu univers,  
Împrospătându-mi bolțile în mers,  
Vrăjit de-un cast mîraj răsăritean.

Pentru indemn clar, neșovăitor,  
Iau frunza neagră-a inimii și-o sbat.  
Cobor pe riuri — poate că în leat;  
În mit imi turbur sensul arzător.

Din stelele ce mă călăuzesc,  
În fiecare noapte cite-o stea,  
Roînd, o 'nșurubez în cartea mea, —  
Și treaz zorile mă destănuiesc.

Îmi împrumută soarele un vreasă,  
Florii artei, calde pirostriei..  
Și rătăcesc prin crîng de veșnicii  
Cu turmele de gânduri ce le pasc.

### CA NIȘTE ZEI..

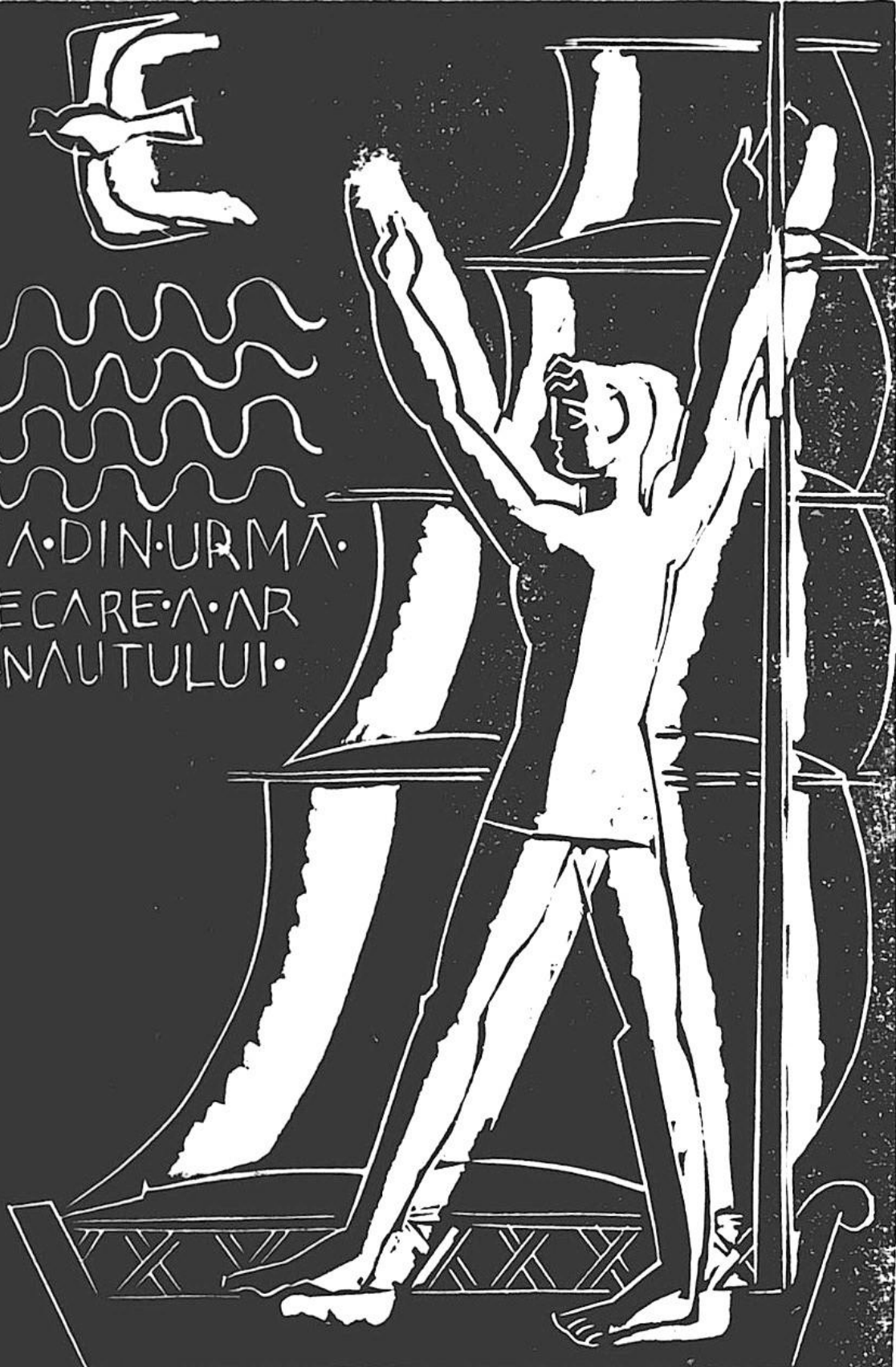
Ca niște zei olimpici răsar din valuri zorii  
În diminețile de vară euxine —  
Și brîze luși se 'nhamă la carul aurorii  
Ca s'o aducă pină la țarmure cu bine.

Pe unde trece, coaja întunecimei crapă  
Desghiocind o liră cu strunele de aur;  
Cu spițele în flacări se fugăresc pe apă  
Mărețe roși, aprinse de soare adîneauri.

Sosesc cîntînd în cîntea luminei triumfale  
Olimpice cortegii de albă tinerețe  
Si-abia mai urcă pină la țarmul glesnei tale  
Privirile-mi prea grele de-atita frumusețe.



•CEA•DIN•URMA•  
•PLECARE•A•AR  
•GONAUTULUI•



## VOI ȘTIȚI...

—Voi, stepe infinite de liane  
Ce rătăciți prin mări murmurătoare  
Și ample limpeziimi de oceane,  
Cu mlădieri profunde, știți voi, oare,  
Pe care țărni ferit de uragane  
Se scaldă trupul său bronzat în soare ?  
Ce lini zefiri, ce brize diafane  
Îi răscolește a părului viltoare ?

—Voi, dune de nisipuri călătoare,  
Știți voi prin ce grădini aeriane  
Surisul ei e cea mai albă floare ?  
Din ce vrăjite marmuri tomfane  
Profilul ei desprins cu grijă pare ?  
Ce daltă izbuti să inficare,  
Să smulgă din sclavia unei stane  
O formă 'n veci de veci nepieritoare.

—Voi știți, desigur, ritmice liane  
Și voi nisipuri veșnic călătoare  
Prin stepele iubirii mele vane...  
De-aceea vă iubesc atât de tare.

## CERBUL RĂNIT

Prin neagra pădure de brad,  
Urmele lui se afundă mereu,  
Amurgul singeră greu  
Prin cetni uscate de brad.

Adulmecă tot mai adinc  
Cu umedu-i bot prin desis  
O rază de blind luminiș;  
Luceafărul curge din șoldul său sting.

Dar murmură tot mai incet  
Și tot mai departe de el  
Izvoarele-acum auzite altfel,  
Prin negrul, adincul brădet.

Și-odată cu cerul pe veci prăbușit  
Din ochii săi mari, tot mai mari,  
L-acoperă brazi seculari  
Cu cetini uscate și mușchi inverzit.

## PRIVEGHETOAREA OARBĂ

Ca să-și înalțe trilul majestos  
Pe-o culme de zăpezi eterne nînsă,  
Întinde lațul omul nemilos  
Și-orbește-apoi priveghetoarea prinsă.

Din noaptea ei adîncă fără zori,  
Țisnește-atunci o melodie sfîntă,  
De parcă sute de priveghetori  
S'au adunat într'un salem și cîntă.

Ea preamărește blindul joc de mîei  
Și florile sfoase — și palpită  
Dumnezește în cîntarea ei  
Lumina, care-i fu pe veci rapită.

Asemeni ei, de-un ritm cerese robii,  
Poetul suferința și-o framintă,  
Din noaptea unui vis neimplinit  
Se 'nalță orb și cîntă, cîntă, cîntă...

## LA MOARTEA UNUI CAMARAD

—Doamne, camaradul meu din dreapta  
A tăcut de-odată să mai tragă,  
A tăcut cu graiul și cu fapta,  
N'a mai luminat prin ceața văgă  
Arma lui cea sîgură și dragă.

L-am văzut incremenind în stîncă  
Veșniciei Tale: O statuie  
Peste care cobora adîncă,  
Necuprînsa liniștei cătue  
Zori de crin ce n'au să mai apue.

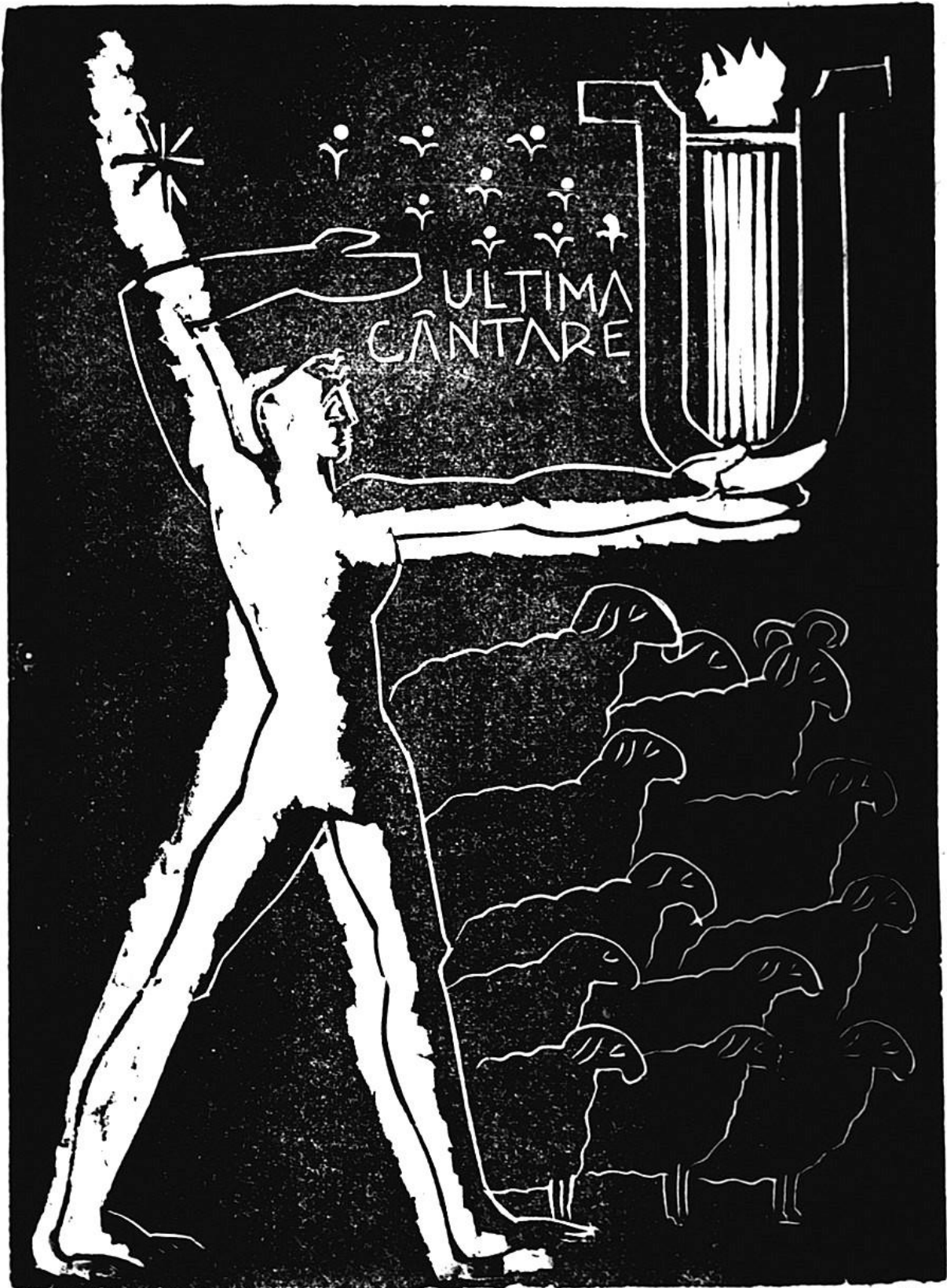
Singerau în pieptu-i trei isvoare  
Proaspete de armă-automată,  
Mîngîindu-l, blind, ca o răcoare,  
Chîpului de stîncă detunată,  
Fruntea lui, pe veci înseninată.

Cerurile limpezi de acasă,  
Împietrită'n stîncă lîngă privire  
Poate-o grînă verde de mătasă,  
Poate-o adiere de zefire,  
Poate marea, sfînta-lui iubire.

N'or mai chioti natale toamne —  
Și făclii de gloanțe bolșevice  
Luminau la nunta lui, o, Doamne,  
Înnuri începură să-l ridice  
Grelele obuze înamfice.

El cu ochii fieși privea 'nainte;  
Parcă, fericit, vedea în zare  
Țara lui întreagă — și, fierbînte,  
Parcă cuprîndea 'ntr'o 'mbrățișare,  
Doamne, toată România Mare.

(Scrisă pe front, 29 Iunie 1942)



Gravuri de C. GROSU

Tip. „Lucrătorilor Asociați”, C. J. a

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța